

11. האל

מדוע נוהגים האנשים בבושה כה רבה במילה זו, שאמורה היתה להיות להם מוכרת יותר מכל דבר אחר? מה עוצר מבעדם להרהר בה בצורה מעמיקה, לחוש אותה בפנימיותם, כדי לתפוש את מהותה בצורה נכונה?

האם זוהי יראת-כבוד?

לא.

האם אותו "חוסר-תעוזה" מוזר הוא משהו גדול כלל, ראוי להכרה או עמוק?

לא עוד; וחישובו על כך: אתם מתפללים לאל, ובתפילתכם אינכם מסוגלים כלל לתאר לעצמכם ולו פעם אחת בצורה הנכונה, את הישות אליה אתם מפנים תפילתכם; ההיפך מכך, אתם מבולבלים, משום שמעולם לא ניתן לכם מידע נכון וברור, לא בביה"ס ולא בבנסיה, שישקיט את הדחף לחיפוש אחר האמת.

השילוש האמיתי נותר עדיין, בעיקרון, בגדר חידה עבורכם, שאותה אתם מבקשים לבסוף לפתור בכל כוחכם. האם בנסיבות אלו יכולה התפילה להיות כה פנימית, כה מלאת-אמונה כפי שאמורה היא להיות?

זהו דבר בלתי-אפשרי.

אולם כאשר מכירים אתם את האל, ויכולים להאמין בו, האם לא תגיע תפילתכם מעומקה של בינת-לבכם, הלא תהיה ישירה ופנימית יותר?

ועליכם להתקרב, חייבים אתם לקרב אל אלוהיכם!

אינכם רשאים להישאר עומדים ומרוחקים. כמה אוילי הרי לומר, שטעות היא לעסוק באל בצורה כה מפורטת. בטלי-הרוח וזחוחי-הדעת אף טוענים שמדובר בחילול-הקודש!

ואילו אני אומר לכם: זהו רצון האל.

התנאי להתקרבות מונח בבריאה כולה. לפיכך, אלו הנמנעים מכך עושים זאת לא מתוך ענווה, אלא להיפך, מתוך חוצפה חסרת-גבול!

בכך הוא דורש שהאל יקרב אליו, על-מנת שיוכל לתפוש אותו, במקום שינסה להתקרב הוא עצמו אל האל כדי להכירו. צביעות, זחיחות-דעת, להיכן שלא נפנה מבטנו, לאן שלא נטה את אוזננו, וכל תחת מעטה של ענווה מזויפת!

אולם אתם, הללו שאינם מעוניינים עוד להוסיף ולישון, המבקשים מתוך בעירה-פנימית ושואפים לעבר האמת, הפנימו את התורה, בקשו לתפוש את הצדק: מהו אלוהיכם?

אתם יודעים, משום שאמר: "אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ... לֹא־יְהִי־לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי!"

קיים רק אל אחד, רק כוח אחד.

מהו אם כן השילוש הקדוש?

שילוש?

האב-האל, בן-האל והאל, רוח הקודש?

כאשר נעלה האנושות בעצמה את שערי גן-העדן, בכך שלא התירה עוד לבינת-הלב להנחותה, בינת-הלב שהיא רוחנית לחלוטין ולפיכך אף זו הקרובה ביותר לאל, אלא בחרה להגדיל את השכל הארצי והכפיפה עצמה למרותו, ובכך השתעבדה לכלי-העבודה שלה עצמה, הכלי אשר ניתן לה לשימושה, והרחיקה עצמה, באופן טבעי לחלוטין, עוד ועוד מן האל.

כך הושלם הפיצול, בו נטתה האנושות בעיקר לעבר הארצי בלבד, זה הכבול בהכרח למרחב ולזמן, שאינו מכיר את האל בצורתו, ולכן אף אינו יכול לתפוש לעולם את מהותו.

עם כל דור הלכה התהום והעמיקה, האנשים כבלו עצמם יותר ויותר אל האדמה בלבד.

הם הפכו לאנשי-השכל הכבולים לאדמה, אלו המכנים עצמם "חומרניים" ואף עושים זאת בגאווה, משום שאינם רואים כלל שיחד עם ההיכבלות בחוזקה למרחב ולזמן הולך ומצטמצם גם האופק שלהם, כדרך הטבע.

כיצד יכולה הדרך לאל להימצא שוב, מתוך כל זה? לעולם לא!

זה היה בלתי-אפשרי, אם לא היה הסיוע מגיע מן האל עצמו.

ממנו חייב היה, על-כן, להיבנות מחדש הגשר, אם אמור היה הסיוע להינתן.

והוא הפגין את חמלתו.

האל עצמו לא יכול היה עוד לגלות עצמו בפני אנשי-השכל הנחותים, משום שהללו שוב לא יכולים היו, בעבודת-השכל שלהם, לחוש את מסריו, לראותם או לשמעם, והמעטים שעוד הצליחו לעשות כן, היו מושא ללעג, משום שהחומרניים המוגבלים, שטווח-ראייתם נכבול למרחב ולזמן בלבד, תפשו כל מחשבה של התרחבות אל מעבר להם כבלתי-אפשרית, ודחו את כל שלא יכול היה להיתפש על-ידם.

לכן גם לא הספיק עוד סיועם של הנביאים, שכוחם לא יכול לחדור, משום שבסופו של דבר, אפילו המחשבות הבסיסיות ביותר המצויות במאמצים הדתיים, הפכו חומרניים ותו-לא.

היה צורך, לפיכך, במתווך שיעמוד בין האלוהות ובין האנושות התועה, מתווך שהוא בעל כוח רב יותר מזה שהיה עד-כה בידי כל האחרים, כזה שיוכל לחדור.

האם עלינו לומר: לשם רצונם של המעטים שעדיין מבקשים את האל על-אף החומרניות הבוטה ביותר?

אולי נכון הדבר, אולם המתנגדים היו מכנים זאת "יומרות" מצד המאמינים, במקום לזהות בכך את אהבת-האל העצומה ואף את הצדק הקפדני, המציע גאולה בשכר ובעונש כאחד במידה שווה.

מכל מקום, המתווך שהחזיק בכוח לחדור דרך כל הבלבול, חייב היה בעצמו להיות אלוהי, שכן הרדידות פשתה בכל במידה כה רבה, עד שאפילו הנביאים, כשליחים, לא הניבו כל תוצאות. לכן הפריד האל, באהבתו, בפעולה רצונית, חלק מעצמו והגשים אותה בבשר-ודם (*הוריד אותה לכאן אל החומריות הגשמית), בגוף-אדם מן המין הזכרי:

ישוע מנצרת, שיהיה מעתה המילה שהוגשמה בבשר-ודם, אהבת-האל שהתגשמה בבשר-ודם, בן-אלוהים!

כך הפך חלק זה שהופרד מן האל, ועל-אף זאת עדיין נותר קשור הדוקות אל הרוחני, לאדם. וגם לאחר היפרדו מן הגוף הארצי, כשנותר מאוחד וקשור אל האב-האל, עדיין הוסיף להיות אדם עקב התגשמותו הקודמת.

האב-האל ובן-אלוהים הם על כן שניים ואולם למעשה אחד בלבד!

ו"רוח-הקודש"?

המשוח עצמו אמר עליה, שעל חטאים נגד האב-האל ובן-אלוהים ניתן לסלוח, אולם לעולם לא על חטאים כנגד "רוח-הקודש"!

כעת, האם "רוח-הקודש" גבוהה יותר או אף למעלה מזה מן האב-האל ומבן-אלוהים?

שאלה זו כבר הטרידה מוחות רבים ובלבלה ילדים רבים.

"רוח-הקודש" היא רוחו של האב, הפועלת בנפרד ממנו בבריאה כולה, והיא, כמו גם הבן, עדיין קשורים אליו הדוקות, ונותרים חלק בלתי-נפרד הימנו.

חוקי הברזל השולטים בבריאה, הדומים למיתרי-העצבים ונמתחים ביקום כולו, וגורמים להשפעות-הגומלין הבלתי-נמנעות, לגורלם של האנשים, או לקארמה שלהם, הינם... מ"רוח-הקודש"! * (הרצאה מס' 52: התפתחות הבריאה) או באופן ברור יותר: השפעתה.

לכן אמר המושיע, שאיש אינו יכול לחטוא לרוח-הקודש בלא שייענש, משום שבהשפעת-הגומלין הבלתי-נמנעת ובלתי-משתנה, העונש חוזר אל היוצר הראשוני, אל נקודת-המוצא, אם טוב הוא ואם רע.

וכפי שבן-אלוהים הוא מן האב, כך גם רוח-הקודש היא ממנו.

לכן, שניהם חלקים ממנו עצמו, שייכים לו במלואם, בלתי-ניתנים להפרדה, שאם-לא-כן, יחסר חלק הימנו.

כמו זרועותיו של הגוף, המבצעות פעולות עצמאיות ועדיין הן שייכות לו, אם רוצה הגוף להיות שלם; והן יכולות אף לנקוט פעולות עצמאיות בקשר עם השלם כולו, דהיינו, להתאחד עמו בהכרח.

כך הוא האב-האל, בכוחו וחוכמתו העליונים, בידו הימנית וכחלק הימנו - בן-אלוהים, האהבה, ובידו השמאלית - האל הינו רוח-הקודש, הצדק.

שניהם נובעים מן האל ושייכים אליו כיחידה אחת.

זוהי משמעותו של השילוש שבאל אחד.

לפני הבריאה היה האל אחד!

במהלך הבריאה העניק חלק מרצונו לבריאה כדי שתפעל באופן עצמאי, וכך הפך לשניים.

וכאשר היה צורך להעניק לאנושות התועה מתווך, משום שלטוהרו של האל לא היה קשר ישיר ללא התגשמות אל האנושות שכבלה עצמה, פיצל הוא לשם כך, באהבתו, חלק נוסף הימנו לצורך ההתגשמות הזמנית, כדי שהאנושות תוכל שוב להבינו, והפך, עם לידתו של המשוח, לשילוש! לרבים כבר היה ברור מהם האב-האל ובן-האלוהים, אולם "רוח-הקודש" נותרה מושג מבלבל. זהו הצדק בפעולתו, שחוקיו הנצחיים, הקבועים והבלתי-ניתנים להשחתה פועמים ביקום כולו, שעד-כה כונה ברמיזה בלבד:

גורל!...

קארמה!

רצון-האל!

יולי רמון
תרהומים